

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/62/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125010174
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bc. Viktor Marko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6125010174.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a sudcov Mgr. Ivany Datlovej a JUDr. Petra Hunáka, PhD., v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 30. septembra 2025 v Banskej Bystrici odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, pracovisko Brezno sp. zn. 9T/17/2025 zo dňa 12. mája 2025, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného A. B. zamietá.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, pracovisko Brezno sp. zn. 9T/17/2025 zo dňa 12. 05. 2025 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 295 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 10 mesiacov. Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona súd uložil obžalovanému aj trest prepadnutia vecí špecifikovaných vo výrokovej časti rozsudku, pričom v zmysle § 60 ods. 5 trestného zákona sa ich vlastníkom stáva štát.

Proti tomuto rozsudku podal priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný, ktoré neskôr písomne odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne v podstate tým, že sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu v tom smere, že by bola dokázaná jeho účasť na skutku, podľa jeho názoru zistený skutkový stav nezodpovedá skutočnosti, skutkové zistenia sú nejasné a neúplné, súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. On považuje za jednoznačne preukázané, že sa skutok nestal tak, ako je uvedený v rozsudku. Právne posúdenie zisteného skutku je nesprávne, pretože nie sú naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu kladeného mu za vinu, kedy orgánmi činnými v trestnom konaní a ani z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní nebola dostatočne objasnená a preukázaná jeho vina. V priebehu celého trestného konania sa nevyskytol žiaden hodnoverný priamy či nepriamy usvedčujúci dôkaz, preukazujúci skutočnosť, že sa dopustil skutku tak, ako uviedol súd prvého stupňa vo výroku odsudzujúceho rozsudku. Porušenie povinnosti zistiť skutkový stav bez dôvodných pochybností v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku predstavuje neunesenie dôkazného bremena prokurátorom v súdnom konaní a to vo vzťahu ku skutkovým zisteniam, relevantným ako kvalifikačný moment z hľadiska uznania viny. Prvostupňový súd po vyhodnotení vykonaných dôkazov mal za to, že bolo jednoznačne preukázané, že on ako obžalovaný svojim konaním po objektívnej a subjektívnej stránke naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b) Trestného

zákona, bez povolenia hromadil strelné zbrane a strelivo, z ktorého dôvodu ho súd uznal za vinného v zmysle obžaloby a to v celom rozsahu. Ďalej v odvolaní uviedol, že v celom rozsahu popiera svoju účasť na skutku kladenom mu za vinu, zbrane a strelivá nekupoval, so zbraňami som nerobil. Pri domovej prehliadke sa k mnoho nájdeným veciam vyjadril, že nevie odkiaľ sa tam veci zobrali a že s nimi nemá nič spoločné, a teda je zrejme, že nie sú jeho a ani o nich nevedel a nemohol ich teda hromadiť. Vlastníkom nehnuteľností ako aj hnutelných vecí nebol len on, ale prístup do domu a príslušených častí domu malo veľa osôb, ako napr. aj jeho brat, ktorý je taktiež spoluvlastníkom nehnuteľnosti. K niektorým veciam uviedol, že sa tam nachádzajú od roku 2013 – 2014, pričom tieto veci museli už byť súčasťou domovej prehliadky v roku 2015, ktorá bola vykonaná v súvislosti s jeho predchádzajúcim odsúdením za nedovolené ozbrojovanie rozsudkom z 30. 05. 2016, sp. zn. 3T/60/2016, a teda podľa neho nie je možné ho druhý krát potrestať za to, čo bolo súčasťou predchádzajúceho odsúdenia. Taktiež poukázal na skutočnosť, že zo znaleckého posudku nevyplýva, že by náboje uvedené od odrážky č. 11 až po odrážku č. 68 obžaloby, boli zaradené ako strelivo do zbrane spadajúcej do niektorej z kategórií zbraní uvedených v § 4 až 7 v zákone č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a teda nie je zrejme, z čoho vyplýva, že by sa na nadobudnutie vlastníctva týchto nábojov vyžadovalo povolenie, či príp. splnenie podmienky byť držiteľom zbrojného preukazu. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie nemá také odborné znalosti, aby sám vedel vyhodnotiť, do ktorej kategórie sa strelivá zaraďujú a táto skutočnosť nevyplýva zo znaleckého posudku vyhotoveného na účely trestného konania. Taktiež poukázal na premlčanie trestného stíhania, pretože mnohé zbrane a strelivá mali byť nadobudnuté, resp. nahromadené ešte v čase pred predchádzajúcou domovou prehliadkou, ktorá sa uskutočnila v roku 2015. Všetky tieto skutočnosti potom vo svojom súhrne podľa jeho názoru nevytvárajú reťaz navzájom sa dopĺňajúcich priamych, ale aj nepriamych dôkazov, ktoré by viedli bez rozumných pochybností k dôvodnému záveru o tom, že skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, sa stal, je trestným činom tak, ako bol právne posúdený v obžalobe ako zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že by bez povolenia hromadil strelné zbrane a strelivo. Vo vzťahu k výroku o treste uviedol, že vôbec nechápe, ako má byť trest odňatia slobody na 4 roky a 10 mesiacov nepodmienečne spravodlivý k jeho osobe a charakteru skutku. Na akom základe ho súd uznal vinným, keď nemá iný dôkaz ako domovú prehliadku, ktorej sa síce zúčastnil, avšak to ešte samé o sebe neznamena, že zbrane a strelivá patria jemu. Nestotožňuje sa s argumentáciou súdu, že dáva taký trest, ktorý je pre neho primeraný a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačujúci. Okresný súd tak podľa jeho názoru zohľadnil len dôkazy vyznievajúce v jeho neprospech. Napriek tomu, že Trestný poriadok kladie dôraz na zásadu in dubio pro reo, prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov v rozpore s touto zásadou a prihliadol na dôkazy, o ktorých sú pochybnosti. Dôkazy, ktoré vykonal prvostupňový súd, nepreukazujú jeho vinu ako obžalovaného. Na základe uvedeného preto navrhol, aby odvolací súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), alebo písm. e) Trestného poriadku napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku mu vrátil vec na ďalšie konanie.

Krajský súd vykonal dňa 30. 09. 2025 verejné zasadnutie v zmysle § 293 ods. 5 Trestného poriadku v neprítomnosti obžalovaného, pretože upovedomenie o verejnom zasadnutí mu bolo doručené riadne a včas a písomne požiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Podľa jej názoru okresný súd správne zistil skutkový stav a aj uložený trest považovala za primeraný, a to aj s poukazom na rozsah arzenálu, ktorý bol u obžalovaného zistený a aj vzhľadom na jeho minulosť.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí uviedla, že trvá na podanom odvolaní v celom rozsahu, a preto navrhla, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, resp. aby krajský súd sám rozhodol tak, že oslobodí obžalovaného spod obžaloby. Na základe požiadavky obžalovaného uviedla, že sa cíti byť nevinný, poukázala na § 294 a § 295 Trestného zákona, v ktorom nie sú uvedené palné zbrane, ale len strelné zbrane, čo je teda podľa názoru obžalovaného rozdiel, a preto sa cíti byť nevinný.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo

k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd veľmi podrobne a precízne vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami, jednak vo vzťahu k otázke viny, ako aj vo vzťahu k otázke trestu. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku (str. 22 – 27), s ktorým sa v plnej miere stotožnil.

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku, s poukazom na obhajobné námietky obžalovaného krajský súd konštatuje, že výrok o vine obžalovaného zo spáchania zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b) Trestného zákona nevzbudzuje žiadne dôvodné (rozumné) pochybnosti. Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní možno spoľahlivo zistiť, že obžalovaný si zadovážil a neoprávnene prechovával v rodinnom dome na adrese C. X zbrane a strelivo špecifikované v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Žiadny z vykonaných dôkazov ani podľa názoru krajského súdu nespochybnil priebeh skutku tak, ako bol ustálený okresným súdom, preto správne okresný súd dospel k záveru, že vina obžalovaného bola bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázaná.

Ďalej vo vzťahu k výroku o vine krajský súd konštatuje, že so všetkými odvolacími námietkami obžalovaného sa veľmi podrobne vysporiadal už okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, preto by bolo zbytočné ich na tomto mieste všetky opakovať. Krajský súd len pre úplnosť dodáva, že porovnaním výrokových častí napadnutého rozsudku a rozsudku Okresného súdu Brezno sp. zn. 3T/60/2016 zo dňa 30. 05. 2016 je zrejmé, že nejde o totožný skutok, pretože zbrane a strelivo uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sa ani v jednom prípade nezhodujú so zbraňami a strelivom uvedenými v rozsudku z roku 2016. Povedané inak, v tomto prejednávacom prípade ide o nové zbrane a strelivo, ktoré obžalovaný neoprávnene prechovával v rodinnom dome na adrese C. X, za ktoré v minulosti nebol právoplatne odsúdený. Rovnako tak ani trestné stíhanie v tejto prejednávanej veci nie je premlčané, pretože v zmysle § 87 ods. 1 písm. c) Trestného zákona je premlčacia doba 10 rokov, a teda v prípade, ak by aj začala plynúť od 15. 11. 2015 (deň po vykonaní domovej prehliadky), neuplynula by, pretože uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané dňa 13. 05. 2024. A napokon, čo sa týka prezentovanej námietky, že v skutkovej vete napadnutého rozsudku sa pri niektorých zbraniach uvádza, že ide o palné zbrane, pričom v § 295 Trestného zákona je uvedené slovné spojenie strelné zbrane, krajský súd konštatuje, že pojmy strelná zbraň a palná zbraň sa často používajú ako synonymá, ale strelná zbraň je širší pojem, ktorý zahŕňa všetky zbrane vystreľujúce projektil (napr. mechanické zbrane ako luky a kuše, aj palné zbrane), palná zbraň je špecifický typ strelnej zbrane, ktorá funguje na princípe chemickej reakcie (strelný prach) na vystrelenie strely (napr. pištole, revolvery, pušky, brokovnice). Preto aj túto obhajobnú argumentáciu krajský súd vyhodnotil ako právne irelevantnú. Zaistené strelné zbrane a strelivo boli podrobené znaleckému dokazovaniu, zo záverov ktorého jednoznačne vyplynulo, že na ich držbu je potrebné príslušné povolenie (zbrojný preukaz, zbrojná licencia, zbrojný sprievodný list alebo nákupné povolenie), pričom obžalovaný ani v minulosti, ani v čase spáchania skutku žiadnym z uvedených povolení nedisponoval. A napokon, obhajobný argument obžalovaného, že o zbraniach a strelive zaistených v rámci vykonanej domovej prehliadky nič nevie a tieto veci nepatria jemu aj krajský súd považuje za absurdný, pretože je iluzórne domnievať sa, že by zbrane a strelivo v rodinnom dome zadovážila a prechovávala 88 ročná matka obžalovaného, a to v podstate vo všetkých obytných

aj príľahlých častiach rodinného domu, resp. brat obžalovaného, ktorý ale v spoločnej domácnosti s obžalovaným nebýva. Okresný súd tak po vykonanom dokazovaní dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, a teda že vina obžalovaného bola v tomto konaní jednoznačne preukázaná, a to bez akýchkoľvek rozumných pochybností.

Zároveň vo vzťahu k výroku o vine je potrebné uviesť, že v prípade, ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, tzn. že ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným v úvahu prichádzajúcim výsledkom, čo však nebol tento prejednávaný prípad. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia. Krajský súd sa preto stotožnil s názorom okresného súdu, že v posudzovanej veci nejde o žiadnu pochybnosť, ale o rozumnú istotu, že obžalovaný žalovaný skutok spáchal tak, ako bol ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Práve naopak, hodnotenie vykonaných dôkazov v prospech obžalovaného by bolo nie len v príkrom rozpore so spravodlivosťou, ale hlavne s pravidlami logického úsudku, keďže krajský súd rovnako ako súd prvého stupňa nemal o vine obžalovaného žiadne rozumné dôvodné pochybnosti. V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Námietky obžalovaného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obžalovaného, svojim obsahom potom nenapĺňa žiadny odvolací dôvod podľa § 321 Trestného poriadku. Všetky vykonané dôkazy totiž tvoria uzavretú reťaz jednotlivých dôkazov, logicky na seba nadväzujúcich, po vyhodnotení ktorých nie je možné prijať iný logický a právny záver, než ten, že vina obžalovaného bola preukázaná. Krajský súd tak nezistil žiadny zákonný dôvod pre to, aby mohol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

V tejto súvislosti krajský súd ešte poznamenáva, že obžalovaný namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Tu krajský súd konštatuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom právnych predpisov.

Možno teda konštatovať, že okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy, ktoré v rámci dokazovania prichádzali do úvahy, tieto náležite v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil, a dospel bez akýchkoľvek dôvodných pochybností k záveru o vine obžalovaného zo spáchania žalovaných trestných činov. Krajský súd tak nezistil ani žiadny zákonný dôvod pre to, aby mohol oslobodiť obžalovaného spod obžaloby, keďže je zrejme, že svojim konaním naplnil všetky obligatórne zákonné znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu.

Okresný súd napokon nepochybil ani pri rozhodovaní o uloženom treste. Pri ukladaní trestu prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34, § 36, § 37, § 38 Trestného zákona, na ktoré je povinný prihliadnuť, a to na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy, ako aj generálnu a individuálnu prevenciu. Okresný súd dostatočným spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, prečo obžalovanému ukladal trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 10 mesiacov, so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Krajský súd v tejto súvislosti opätovne uvádza, že v rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Okrem ďalších skutočností, na ktoré je súd povinný pri ukladaní trestu prihliadnuť, patrí aj osoba páchatela, pomery páchatela

(majetkové, rodinné, osobné), či možnosť jeho nápravy. Primeranosť a individualizácia trestu tak núti súd prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a teda bráni mechanickému postupu pri rozhodovaní o treste. Súd musí zohľadniť okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a. V zmysle § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 10 mesiacov aj krajský súd považuje za primeraný a zákonný, keďže je uložený len 2 mesiace nad dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby (s poukazom na § 38 ods. 3 Trestného zákona), a to napriek skutočnosti že v prípade obžalovaného ide o špeciálneho recidivistu, ktorý už bol v minulosti za spáchanie rovnakého trestného činu 4 krát odsúdený. Rovnako ako okresný súd, ani krajský súd preto nezistil žiadne okolnosti prípadu, ktoré by prípadne odôvodňovali mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 Trestného zákona. Preto podľa názoru krajského súdu takto uložený trest je postačujúci, pričom spĺňa jednak výchovný účel trestu, ako aj atribúty individuálnej a generálnej prevencie, a zároveň postihuje len obžalovaného, a zabráni mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti a dostatočne zabezpečí jeho prevýchovu.

Okresný súd nepochybil ani vo výroku o treste prepadnutia vecí, ktoré podrobne v napadnutom rozsudku špecifikoval, pričom je zrejmé, že boli použité na spáchanie trestného činu, preto musel byť uvedený druh trestu obžalovanému uložený a v zmysle § 60 ods. 5 Trestného zákona sa ich vlastníkom stal štát.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obžalovaného A. B. ako nedôvodné.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.